

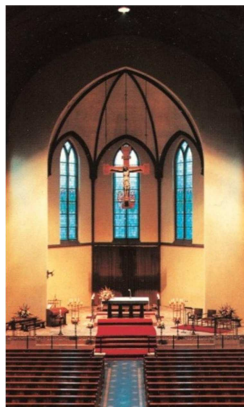
Een overzicht van de fusie in Hengelo Zuid.

Eerst even een stukje geschiedenis vooraf. Rond 1615 ging de toenmalige Lambertuskerk over in hervormde handen. De rooms-katholieke gemeenschap in Twente kan slechts haar identiteit behouden door her en der schuilkerkjes op te richten. De gemeenschap van de Lambertus ging in het geheim kerken in Woolde tot 1795. Dat was wekelijks drie kwartier lopen in weer en wind...

Toen de Staten Generaal van Overijssel bepaalden dat de Roomsgezinden weer over een kerk mochten beschikken, was het nog lang niet zover dat er ook daadwerkelijk gebouwd kon worden. De 640 parochianen konden het financieel niet opbrengen en bij de moederkerk in Delden, al even arm en ontdaan na jaren van onderdrukking, was ook weinig te halen. Het waren uiteindelijk de protestanten van Hengelo die, in een geste van barmhartigheid, in de bres sprongen voor de rooms-katholieke gemeenschap, en de helft van de kosten voor hun rekening namen. Zo waar een vroeg staaltje van oecumene! De bouw kon beginnen. In 1795 werd de nieuwe Lambertuskerk aan de Enschedesestraat ingewijd, zij het nog zonder pastoor.

De kerk werd, na een kleine eeuw dienst, in 1888 afgebroken. Daarna werd de Lambertuskerk gebouwd zoals wij die nu kennen. Het was 1890 toen Hengelo op de drempel stond van een nieuwe eeuw met even grote veranderingen als de vorige. Hengelo was al geen dorp meer, maar een knooppunt van spoorwegen en een centrum van de staalindustrie. De stad groeide door de komst van fabrieken, van textielactiviteiten en in het kielzog de machinefabriek en later de Brouwerij en Dikkers, de Katoenspinnerij en in de 20ste eeuw de Heemaf. Het effect van deze industrialisatie en de daaraan verbonden volksexplosie, was grote woningnood. De Hengelose bouwvereniging, met de familie Stork als aandeelhouder, zocht naar oplossingen. Zo ontstond onder meer de wijk het Tuindorp. Door deze ontwikkeling groeide de parochie St. Lambertus als kool en werd het Godshuis al snel te klein om iedereen onder te brengen. Daarom moest er, vooral in zuidelijke richting, een nieuwe kerk worden gebouwd. Ten zuiden van de spoorlijn op de locatie 't Esrein, tegen de fabrieken van Stork, verrees een nieuwe parochie met een kerkgebouw. Op 29 december 1911 werd pastoor Th.J.M. van Rossum 'belast met het treffen van voorbereidende maatregelen tot oprichting van een nieuwe parochie te Hengelo'. Geldzorgen hoefden de nieuwe parochianen niet te hebben. Bouwpastoor van Rossum betaalde alles uit eigen middelen. De kerk werd gebouwd door aannemer G. Ribberink uit Hengelo die de laagste inschrijving deed voor 52.494 gulden. De hoogste inschrijving was iets meer dan 64.000 gulden.

Op 25 april 1912 werd de nieuwe **St. Ludgeruskerk** ingewijd. Het nieuwe bedehuis bood plaats aan duizend gelovigen. Het was een bloeiende parochie die decennia lang een plaats innam in de stad Hengelo. Maar toen op last van de Duitse bezetter tijdens de Tweede Wereldoorlog de kerk gesloten moest worden, besloten de toenmalige pastoor Pieper en het kerkbestuur een noodkerk te bouwen aan de Haaksbergerstraat. Daar werd gekerkt tot kort voor het einde van de oorlog. Daarna konden de gelovigen weer jarenlang terecht in hun eigen vertrouwde Ludgerus terecht.

Tijdens de wederopbouw van Hengelo in de jaren 50 wordt op verzoek van de gezamenlijke kerkbesturen van Hengelo een speciale commissie ingesteld, die wordt belast met de opdracht om twee nieuwe parochiegebieden in kaart te brengen. Dat die gebieden er moeten komen staat vast. Hengelo groeit snel en daarmee ook het katholieke

volksdeel.

De Ludgerus-kerk dreigt hierdoor snel te klein te worden en de afstanden worden ook te groot.

In 1952 of 1953, zo lezen we in het Liber Memorialis van de Pius X-parochie, heeft het KASKI (Katholiek Sociaal Kerkelijk Instituut) in Den Haag een rapport uitgebracht aan de aartsbisschop met een advies om de parochie van de Heilige Ludgerus op te heffen en daarvoor in Hengelo-Zuid twee nieuwe kerken te bouwen. Dat plan is niet doorgegaan.

Maar er werd wel druk overlegd over het bouwen van twee nieuwe kerken: de Pius X-kerk en later de Willibrord-kerk.

Ook lezen we daarin dat B.H. Bongers op 3 september 1954 is benoemd tot conscientieus voor de nieuwe **kerk Pius X**.

De speciale commissie met drie wijze heren, ingesteld door de toenmalige gezamenlijke kerkbesturen, komt in juni 1952 met een rapport. Het gebied van Hengelo-Zuid heeft dan ook grote belangstelling van de gemeente om op te stoten als metaalstad in de vaart der volkeren. De bestemmingsplannen voor het gebied zijn al snel klaar en er worden plekken gevonden waar de nieuwe kerken gebouwd kunnen worden.

Het kerkgebouw van de Pius X-parochie kan gebouwd worden aan de Breemarsweg tussen de vroegere stortplaats van de gemeentereniging en de eigendommen van Oude Kamphuis ook wel bekend als 't Liepke, een boerderij met een klein cafe.

De bouw wordt gegund aan de laagste inschrijver de firma P. v.d. Laak uit Hengelo. Die had ingeschreven met een bedrag van 279.765 gulden. Goedkoop of niet, ook de parochianen worden uitgenodigd hun steentje bij te dragen in de bouwsom. Er wordt een bouwcomite gevormd en door middel van zelatrices wordt regelmatig huis aan huis geld opgehaald. Ook wordt er op bruiloften gecollecteerd voor het goede doel: een eigen parochiekerk. Na twee jaar is er 16.000 gulden bijeengebracht en stelt bouwpastoor B.H.Bongers met vreugde vast dat de aanbesteding spoedig kan plaatsvinden. Hij zegt hierover: "Ik zie de dragline al met gulzige happen in de grond bijten en het gerammel van de betonmolens zullen me als muziek in de oren klinken."

De eerste steen wordt gelegd op 10 november 1957 door deken M.J. Ydema. Ook de koker met de oorkonde wordt ingemetseld.

Ruim een jaar later op 30 november wordt door Mgr. dr. B.J. Alfrink, aartsbisschop van Utrecht, het kerkgebouw geconsacreerd. De volgende dag wordt bouwpastoor Bongers geïnstalleerd als pastor van de nieuwe Pius X-parochie.

Het is een modern kerkgebouw geworden. De basis wordt gevormd door een trapezium, zodat de aandacht is gericht op het priesterkoor. Er is ruimte voor 750 zitplaatsen. In de zijmuren zitten lange ramen tot aan de grond, die voor helder licht zorgen in de kerk. Dit is naar Zwitsers model. Als een schip ligt de Pius X afgemeerd aan de Breemarsweg.

In de zomer van 1960 wordt op grootse wijze het 25 jarig priester jubileum gevierd van Pastoor Bongers. Na tien jaar pioniers werk in Hengelo te midden van zijn kudde, neemt hij afscheid van Hengelo. Hij wordt benoemd tot pastoor in Duistervoorde. In 1965 wordt hij opgevolgd door Pastor Piet Span die over de Pius X-kerk zei: "Het is wel de goedkoopste kerk van het bisdom, maar zeker niet de slechtste."

In de jaren zestig van de vorige eeuw komt na de bouw van de Pius X-kerk ook de andere nieuw te bouwen **Willibrordkerk** van de grond. Door de bouw van woningen in Veldwijk I en Veldwijk II wordt de Ludgerusparochie te groot. Op 31 mei 1963 wordt zowel in de Lambertus- als de Ludgeruskerk een brief voorgelezen waarin o.a. staat: 'Allen die tot dusver tot de H. Lambertus en de H. Ludgerus behoorden, en binnen de door ons omschreven grenzen vallen, verklaren wij met ingang van maandag 11 juni te behoren tot de parochie van de H. Willibrordus, met aanleven van alle rechten en plichten, welke daaruit voor hen ontstaan.'

Op 10 juni 1963 wordt officieel de parochie van de H. Willibrordus opgericht en is pastoor B. Teuben benoemd tot bouwpastoor van de nieuwe parochie. Van de gemeente krijgt de parochie de beschikking over de oostelijke vleugel van een leegstaande barak. Het noodgebouw had jaren onderdak geboden aan de indelingsraad voor militairen en wordt nu kerk. Een variant op het thema: 'Ploegscharen in plaats van zwaarden'.

Al snel ontstaat er een hechte groep. De 'kerkzaal' wordt met behulp van vrijwilligers ingericht. Een provisorisch altaar. Van de Hengelose bierbrouwerij worden klapstoeltjes geleend. In de wintermaanden houden een paar elektrische straalkachelletjes de ergste kou buiten de deur. Het is behelpen. Vóór de mis wordt altijd gevraagd wie de communie wil ontvangen. De pastoor moet namelijk precies weten hoeveel hosties hij nodig heeft, want hij kan niets bewaren: er is geen tabernakel. Na de viering neemt hij de kelk mee in het zwarte koffertje naar zijn flat aan de Achillesstraat. Het blijft improviseren. Er zijn nog geen misdienaars, geen collectanten. Maar als vanzelfsprekend nemen de gelovigen die taken over. Iedereen helpt mee op weg naar een eigen kerk. Op 28 oktober 1963, worden de eerste bouwketen neergezet. Voor het ontwerp van de nieuwe kerk tekent architectenbureau Wiegerinck, Van Balen, en Meurkens uit Arnhem. De bouw wordt gegund aan de Hengelose aannemer P. van de Laak. Deze stuit al snel op tegenslag: de grondamenstelling van de vroegere ketelplas is van dien aard dat heien noodzakelijk is. De bouw loopt hierdoor vertraging op. De laatsten die daarover klagen zijn de parochianen zelf. Ze zijn immers zeer tevreden over hun sobere, intieme stal. De bouw van de kerk kost 684.571,20 gulden.

Op 09 april 1965 is het groot feest: de nieuwe kerk wordt door Kardinaal B. Alfrink geconsacreerd. De heer Frans Lemaire, lid van het kerkbestuur, schreef erover: 'Het was een groots moment met veel pracht en praal. Na afloop tijdens de receptie in de pastorie, vroeg de kardinaal - met de van hem spitse humor - wat de functie was van de royale ruimte waar we vertoefden. Pastoor Teuben moest in alle eerlijkheid opbiechten dat het zijn eigen woonkamer was, maar hij kon hierbij naar het bouwplan van het Bisdom verwijzen'.

Het kerkgebouw viel op door de bijzondere vormgeving. Een rechthoekig blok van 29 bij 37 meter. De ruimte is verrassend, dankzij de sfeervolle, ruimtelijke effecten. Er zijn prachtige glas in beton ramen geïnstalleerd in de Mariakapel, achter in de kerk. Deze zijn vervaardigd door de Oldenzaalse glazenier Jan Schoenaker en stellen de stamboom van Jesse voor. Ook heeft hij het tabernakel ontworpen, evenals het kruis en de kandelaars van het sacramentsaltaar, gemaakt van smeedijzer. Opvallend is ook de klokkentoren boven de kerk waar twee klokken in kunnen hangen, maar vanwege de krappe financiële situatie hangt er maar een en dat zal altijd zo blijven. De kerk straalt een zekere, familiale simplicité uit. Iets wat de kudde, die vele diensten doorbracht, gezeten op stoeltjes van de brouwerij, uitstekend bevalt.

Na 1965 groeien de drie parochies in Hengelo-Zuid gestaag verder en worden ze door de roerige jaren zestig geleid door de herders van de parochies: pastoor Teuben van de Willibrordparochie, pastoor Span van de Pius X parochie en de Ludgerus parochie vanaf 1967 door pastoor Sandkuijl.

'Er zijn veel structurele wijzigingen binnen de parochies, mede door aanpassingen aan de maatschappelijke verschuivingen en moderne opvattingen. Ook de vernieuwingen voortvloeiend uit het Concilie, is in ons land en evenzo in onze parochie, de behoefte ontstaan aan vernieuwingen en een grotere inbreng van de parochianen in het bestuur van onze parochie', schrijft pastoor Span in april 1967 aan zijn parochianen. In juni 1968 verschijnt voor de parochianen van de Pius X parochie voor het eerst een parochieblad. De Ludgerusparochie volgt in 1969 met het wekelijkse parochieblad Binding. In oktober 1970 verschijnt ook in de Willibrordparochie voor het eerst een maandelijks parochieblad, opgericht door kapelaan ten Barge. Het zijn de jongeren, beter bekend als 'De Keldergroep, die de redactie op zich nemen', maar doordat jongeren uitvliegen door werk of studie wordt het al snel overgenomen door de volwassenen. Het maken van het parochieblad in die tijd is geen sinecure. Computers zijn er nog niet. Alles wordt getypt op stencils en vervolgens op de stencilmachines vermenigvuldigd. Door gepensioneerde en andere parochianen wordt het gevouwen. Eerst in de kelder van de kerk en later, onder leiding van Ton Hafkenscheid, in het parochiezaaltje boven in de kerk naast het altaar. Pastor Zegger voorziet de groep altijd van koffie. In 1973 neemt de Willibrordparochie afscheid van haar bouwpastoor Teuben. Hij wordt opgevolgd door pastor Herman Zegger, die al sinds 1971 in de parochie werkzaam is.

In 1973 komt er een proces op gang dat duidelijk maakt dat niet alles bij het oude kan blijven. Het is Deken Jo Nibbelke die in een brief aan de drie kerkbesturen van de parochies in Hengelo-Zuid de volgende vraag voorlegt: 'Kunnen de drie kerken in Zuid in de toekomst gehandhaafd blijven of is het mogelijk op andere wijze kerkgelegenheid te scheppen die misschien financieel maar ook pastoraal en liturgisch meer verantwoord is?' Hij voegt eraan toe: 'Een andere ontwikkeling speelt zich af in de Ludgerusparochie. Het kerkgebouw functioneert als liturgisch centrum niet optimaal. Voor 20.000 gulden kan daarin verbetering worden aangebracht. Het kerkbestuur en de parochieraad van de Ludgerus zijn echter van mening dat deze eventuele verbetering niet volledig autonoom geregeld dient te worden. Zij vinden het noodzakelijk ook de buurt- parochies in de bespreking te betrekken'.

Enkele weken later, op 11 september 1973, komen de drie kerkbesturen in de pastorie van de Ludgerus bijeen voor een gesprek. Op die avond wordt een proces in gang gezet dat uitmondt in de samenvoeging van de parochies en de sluiting en afbraak van de Ludgerusparochie. Maar niemand die daar op die nazomer- avond in september over denkt of wilde denken.

In de jaren die volgen, is er geregeld intensief en langdurig overleg tussen de delegaties van de parochies in Hengelo-Zuid. Het wordt het 'unit- overleg' genoemd. Maar het was makkelijker om een naam te bedenken dan inhoudelijk te vergaderen. De parochies zijn niet gewend om samen aan één tafel te zitten en te praten over een toekomst in het belang van alle drie. Een tweede moeilijkheid is dat er steeds gesproken wordt over de Ludgerus en niet over het hele gebied. Tot slot is er de vermaledijde onzekerheid. Want in de loop van de tijd spits de discussie zich toe op de vraag of de Ludgeruskerk kan worden behouden.

Frustraties tijdens de vergaderingen zijn er zeer veel en in de loop van de jaren komt daar nog bij dat zowel pastoor Span als pastoor Sandkuijl hun emeritaat aankondigen. Pastor Zegger en pastoraal werker Ton Hafkenscheid blijven over.

Na vele vergaderingen, besprekingen en briefwisselingen op alle niveaus is er op 20 mei 1980 een algemene vergadering voor de drie parochies. Vanuit het bisdom zijn aanwezig vicaris-generaal dr. A.J.Vermeulen en econoom mr.J.M.Chr. Klok. Op deze vergadering wordt duidelijk dat de Ludgerus tot de conclusie is gekomen dat investeringen in het gebouw weinig vruchten draagt. Vooral nu het kerkbezoek zo drastisch terugloopt. De parochie wil na sluiting en afbraak van het huidige kerkgebouw verder met een multifunctionele kerkrimte. De werkgroepen moeten de parochie pastoraal bedienen met een beroep op de buurtpastores en pastores in de stad. Mogelijk zelfs met een pastoraal werker in de Ludgerus parochie. De alternatieve ruimte die in de nieuwe bouw moet worden gerealiseerd gaat naar schatting 400.000 gulden kosten die opgebracht kunnen worden uit de verkoop van het kerkgebouw. De vergadering vindt het een goed idee, maar wil dat de achterban van de parochie wordt gevraagd naar hun standpunt. Er gaan duizend brieven de deur uit met de uitnodiging om naar één van de vier bijeenkomsten in de hal van Esreinschool te komen. Zo'n 160 personen komen luisteren. Het merendeel kan zich vinden in de plannen, maar dan wel het liefst met een eigen priester en eventueel een pastoraal werker.

In 1981 kunnen tijdens een vergadering de uitgewerkte plannen nog niet op tafel worden gelegd, omdat men nog niet zover is. Op voorstel van het dekenaal bestuur gaat de vergadering akkoord met het instellen van een onafhankelijke commissie, die op korte termijn verslag moet uitbrengen. Het wordt een commissie van vier wijze mannen.

Deze commissie gaat aan het werk en brengt op korte termijn verslag uit. Het rapport, 'betreffende de toekomstige kerkelijke organisatie in Hengelo-Zuid' komt al in juni 1982 en is, zo zou later blijken, zeer belangrijk voor de toekomst van de parochies. De commissie is duidelijk in haar conclusies:

"De problemen in Hengelo -Zuid zijn naar het oordeel van de commissie zó ingewikkeld en tegelijk zó dringend, dat niet meer naar deeloplossingen of voorlopige oplossingen gezocht mag worden. Men moet een duidelijke keuze maken voor een nieuwe structuur die een aangepast kader biedt voor pastorale ontwikkeling van de hele wijk voor een lange periode." Het is een hele mond vol maar kort gezegd vindt ze dat er een einde moet komen aan de lange weg van besprekingen en plannen maken. De commissie doet enkele aanbevelingen waarvan de belangrijkste zijn: er komt één centraal kerkbestuur, één centrale parochieraad, een team van drie pastores, bij voorkeur twee priesters en een pastoraal werker.

'Het centrale kerkbestuur gaat de mogelijkheden onderzoeken om te komen tot één kerkgebouw voor Hengelo-Zuid dat multifunctioneel bruikbaar is. Gelijkijdig wordt gezocht naar mogelijkheden om de beide andere kerkgebouwen af te stoten. Op korte termijn wordt de Ludgeruskerk gesloten'.

De commissie besluit met:

"Wij zijn er ons terdege van bewust dat we geen gemakkelijke aanbevelingen doen. Maar we weten dat we deze aanbevelingen doen aan besturen. En goed besturen is vooruitzien!"

Het is duidelijk: de zaak moet nu stevig worden aangepakt. Na ruggenspraak met de parochies besluit het bisdom een commissie van drie in het leven te roepen. Het is de heer JHR. J.W.J.E. Alting van Geusau die tot voorzitter wordt benoemd. Onder zijn voorzitterschap komen pastores en afgevaardigden van de parochies ontelbare malen bijeen. Hij probeert emoties zoveel mogelijk buiten de deur te houden en is in het proces altijd één stap vooruit.

Twee jaar nadat de onderzoekcommissie haar rapport had gepresenteerd, komt kardinaal A. Simonis op 23 september 1984, naar Hengelo. Het vonnis is geveld over de Ludgerus. De kerk moet gesloten en gesloopt. In het trotse Godshuis draagt de kardinaal een Hoogmis op. Een week later, op zondag 30 september is de kerk tot aan de laatste plaats gevuld als pastor Sandkuyl voorgaat in de laatste Eucharistieviering. Vele traantjes rollen. De volgende week moeten de parochianen naar de Pius X-kerk!

Het kerkgebouw zal nog jaren leegstaan en verpauperen, tot in de late zomer van 1993. Het gebouw wordt dan gesloopt om plaatst te maken voor seniorenflats.

De intussen ingestelde bisdommelijke stuurgroep gaat verder met haar werkzaamheden om het fusieproces te begeleiden.

In het voorjaar van 1986 worden 2 informatiebijeenkomsten gehouden 1 in de pastorie van de Pius X kerk en 1 bij zalencentrum Strikker. Het centraal kerkbestuur legt de fusieplannen voor aan de parochianen. Het zijn emotionele en beladen bijeenkomsten waarbij iedereen weet dat er geen weg meer terug is en dat Hengelo-Zuid voor een heel belangrijke stap staat voor de toekomst.

In het weekend van 28 en 29 juni 1986 neemt de Pius X parochie onder grote belangstelling, afscheid van haar herder Pastor Span die na 21 jaar met emeritaat gaat. Dit was op zijn eigen verzoek zodra de fusie van Hengelo-Zuid was afgerond.

Al enkele maanden vóór het vertrek van pastor Span verschijnt er een brochure met de titel: Samen verantwoordelijk - Samen Kerk".

Iedereen wordt zo op de hoogte gehouden.

Op 01 juli 1986 gaat dan officieel de fusie parochie Hengelo-Zuid van start met 2 kerkgebouwen. Pastor Zegger en pastoraalwerker Ton Hafkenscheid, gaan de pastorale taak op zich nemen. Een nieuw begin maar ook het slot van een lang, en vaak moeizaam proces.

Het aantal parochianen van deze parochie stijgt plots op 01 juli naar 7.411. Het is dan de hele wijk ten zuiden van de spoorlijn Hengelo-Enschede.

Bij de fusie is de parochie bestuurlijk één geworden en werkgroepen worden samengevoegd.

Op 01 juli start ook het parochiesecretariaat tbv. van de administratie van de parochie.

Enkele jaren gaan voorbij en de parochie Hengelo-Zuid komt in een rustiger periode. Tot 20 november 1990. Dan breekt er brand uit in het "blijf-van-mijn-lijfhuus", dat gevestigd is in de pastorie van de Willibrord. De bovenverdieping brand volledig uit. Het kerkgebouw loopt veel rookontwikkeling en waterschade op. De materiële schade is groot maar gelukkig is men verzekerd. Met behulp van de firma Satink en vele vrijwilligers wordt de kerk opnieuw geschilderd en opgeknapt. Een gigantische klus! Op kerstavond kan de

Willibrordkerk weer in gebruik worden genomen. In de tussentijd kerken de Willibrordparochianen in de Pius X kerk.

De pastores, Herman Zegger en Ton Hafkenscheid (de Tandem) hebben al lang van te voren de wens te kennen gegeven per 01 juli 1991 met emeritaat te willen gaan om van hun welverdiende rust te gaan genieten.

Al in maart 1990 is pastor Ton Hafkenscheid al op medisch advies in ruste gegaan. Vanaf dat moment staat pastor Zegger er tot juli 1991 alleen voor in deze zeer grote parochie. Maar bij het afscheid zijn beide aanwezig.

Het luisterrijke afscheid van de pastores vindt plaats in het weekend van 21 en 22 juni 1991. De zaterdagavond in de PiusX-kerk met medewerking van alle koren en op de volgende morgen worden de pastores van de pastorie aan de Breemarsweg opgehaald en een open rytuig naar de Willibrord gebracht. Daar vindt de laatste afscheidsdienst met alle koren, plaats. Hier mogen ze ook weer cadeaus in ontvangst nemen waaronder ieder een prachtige fiets en misschien het meest dierbare: een herinneringsalbum, waarin bestuur en werkgroepen, ieder op persoonlijke en creatieve manier, hun dank met de beste wensen neerschreven. Een zeer druk bezochte afscheidsreceptie besluit dit feestelijk gebeuren, die ook het einde van een tijdperk inluidt.

Een nieuwe begin maar zonder pastor, de werkgroepen hebben in de loop van de jaren al geleerd minder pastor-afhankelijk te gaan werken. Het wordt het jaar van het pastorloos tijdperk. Een pastoraatsgroep wordt opgericht om de lopende zaken te coördineren en op elkaar af te stemmen. De parochiewachten worden in het leven geroepen, enz.

Precies een jaar na het afscheid van de pastores van Hengelo-Zuid krijgen we weer een nieuwe pastor: Rijk van der Wurff is zijn naam, na jaren in de missie in Togo en Ghana keert hij om gezondheidsredenen terug naar Europa. Hij zag het wel zitten om in Hengelo-Zuid aan de slag te gaan. Hij gaat uit van de visie dat de parochie zoveel mogelijk taken zelf vervult.

In deze jaren denkt het kerkbestuur na over de toekomst van de parochie Hengelo-Zuid. Hoe gaan we verder als parochie met 2 kerkgebouwen en de financiën van de parochie. Terwijl de kerk nadenkt komt er een verzoek van de Gereformeerde Kerk Vrijgemaakt aan de Stadionlaan, een verzoek of het mogelijk is de Willibrordkerk beschikbaar te stellen. Men kan binnen het eigen kerkgebouw de toeloop niet opvangen! Het kerkbestuur denkt lang over het verzoek, maar vindt het de moeite waard om oriënterende besprekingen te beginnen. Het is dan inmiddels 24 juni 1992. In de bijeenkomsten die volgen wordt gesproken over een eventuele verkoop van het Willibrordcomplex. Het Bisdom gaat akkoord onder bepaalde voorwaarden.

De Kerkenraad moet in november 1992 een besluit nemen of de besprekingen worden voortgezet. Maar de geruchtenstroom heeft dan al zijn werk gedaan onder de parochianen, zodat het kerkbestuur met Kerstmis 1992 meedeelt dat er onderhandelingen gaande zijn over een eventuele verkoop van de Willibrordkerk. Het nieuws slaat in als een bom hoewel er op dat moment nog geen sprake is van besluitvorming. Er volgen een aantal parochieavonden waarbij de emoties weer hoog oplopen. Een actiegroep voor het behoud van de kerk biedt de vicevoorzitter van het kerkbestuur 134 protesthandtekeningen aan.

Als de verkoop van de Willibrord meer in zicht komt, wordt weer een parochieavond gehouden op 18 oktober 1993. Het denkproces is inmiddels verder gekomen en het kerkbestuur en de parochieraad hebben nu de bedoeling om ook de Pius X-kerk af te stoten en te komen tot één kerkgebouw midden in de parochie. De vergadering loopt wat minder tumultueus dan de eerste bijeenkomst.

Op 03 december 1993 wordt in beide kerken een brief voorgelezen waarin kardinaal Simonis toestemming verleent om het kerkgebouw aan de eredienst te onttrekken. Daarna wordt het stil, heel stil. Er heerst verslagenheid en emotie. Dat is ook de stemming als op 20 februari 1994 de allerlaatste Eucharistieviering plaatst vindt en deken Anthonissen en pastor van der Wurff voorgaan. Ook hier wordt, evenals in de Ludgerus, menig traantje weggepinkt. Maar verdriet en hoop lopen in elkaar over. Het volgend weekend zijn de parochianen en koren van harte welkom in de Pius X-kerk.

Het gesprek met de Gereformeerde Kerk is in augustus 1994, op het laatste moment toch gestrand. Een meningsverschil over eventuele sanering van het terrein rond de Willibrordkerk, doet de deur dicht. Het Kerkbestuur blijft wel in gesprek met de gemeente Hengelo, bisdom en dekenaat.

Ook brengt het nu het Willibrordcomplex samen met dat van de Pius X in bij de projectontwikkelaar Droste. De bedoeling blijft om dan midden in de wijk een nieuwe kerk te bouwen, die meer is aangepast aan de eisen van deze tijd, onderhoudsvriendelijk is en zuinig in het energieverbruik.

Op de parochieavond van 9 maart 1995 wordt de parochianen gevraagd om hun goedkeuring. Met een warm applaus geven de aanwezigen te kennen het eens te zijn met het traject van kerkbestuur en parochieraad.

De heer Hans Horsting is aanwezig en kan al iets vertellen over de tekeningen van de nieuw te bouwen kerk.

De plannen rijpen en nemen concrete vormen aan.

Op de parochieavond van 27 januari 1997 komen aannemer Droste en architect Horsting naar restaurant van Straaten -ooit het toneel van geëmotioneerde bijeenkomsten- om verdere mededelingen te doen over hun plannen. Via dia's krijgen de aanwezigen inzicht hoe de kerk er uit komt te zien.

Het gebouw biedt plaats aan 300 kerkgangers. Er is een kapel, twee vergaderruimtes, een mooie entree, garderobe en toiletten enz.

De penningmeester van de parochie geeft een investeringsoverzicht:

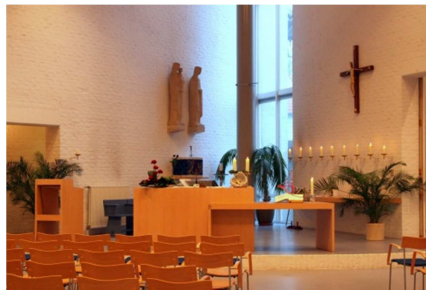
Totale kosten incl. BTW: 1.928.000 gulden

opbrengst verkoop: 1.930.000 gulden

meeropbrengst verkoop: 2.000 gulden

Om de parochianen bij de bouw van de kerk te betrekken, worden ze uitgenodigd een stoel te kopen á 250 gulden of een bedrag te schenken dat tot hetzelfde resultaat bijdraagt.

Op zondag 1 juni is al de eerste symbolische steenlegging. Pastor van de Wurff zegent aan het slot van de eucharistieviering in de Pius X de eerste steen. Het is een emotioneel moment. De steen draagt de letter A als teken van het nieuwe begin.

Op 01 februari 1998 vindt de laatste dienst plaats in de Pius X-kerk en op 08 februari 1998 wijdt mgr. J.B. Niënhaus de nieuwe kerk van de Moeder Teresa - Hengelo Zuid in.

Waar een deur wordt gesloten, gaat een andere open!

Reymond Wekking.